

Capitolul 1

Joe Ashworth își croia anevoie drum prin mulțime. Era înainte de Crăciun, iar metroul dădea pe-afară de călători care-și burdușeau pungile pline cu cadouri inutile. Peste tot se auzeau bebeluși lăsați să urle aiurea în cărucioare scumpe. Petrecăreți timpurii năvăleau de la agape de birou, împleticindu-se pe treptele rulante spre metrou. Tinerii foloseau un limbaj de care Joe și-ar fi ferit copiii. În acea zi, însă, nu avusese altă opțiune decât metroul. Sal fusese foarte categorică atunci când a spus că are nevoie de mașină.

Era cu fiica lui. Copila făcea parte din corul școlii și tocmai terminase de cântat la Catedrala Newcastle. Colinde la lumina lumânărilor, fiindcă la patru deja se însera și era întuneric înăuntru. Era o muzică frumoasă, care-l făcea mereu să plângă. Vera Stanhope, șefa lui, îi spunea mereu că e un romantic naiv.

După spectacol, s-au aventurat în vârtoarea străzii. Tocmai începuse să ningă, ceea ce pe Jessie o încânta nespus. Era solistă, iar interpretarea perfectă din acea seară îi adusese o mențiune specială din partea dirijorului. Mai erau doar zece zile până la Crăciun; ea nu mai credea de mult în Moș, era mare, dar se bucura de zăpadă. Fulgi micuți și gingași, răsuciți în rafalele de vânt ca niște mici tornade.

În metrou, Joe o ținea strâns de mână. Stăteau în picioare, toate locurile fuseseră deja ocupate. În spațiul de lângă ușa vagonului se așezaseră două fete, cam de vârsta lui Jessie, cu chipul ascuns sub fond de ten și linii negre de rimel. Lângă ele se înghesuiau doi puști. Joe îi urmărea cu privirea și nu era deloc încântat de pipăielile lor. Vera îl considera și exagerat de pudic. Nu l-ar fi deranjat puțină afecțiune între puști, dar era ceva mai mult de-atât, ceva extrem de neplăcut în felul în care băieții li se adresau fetelor. Își băteau joc de

lipsa lor de experiență „în ale străzii”. Se gândea că n-ar fi rău să le aducă la secția de poliție. Să stea Vera de vorbă cu ele despre feminism și despre dreptul femeii la respect. Ideea îi smulse un zâmbet.

Îi atrase atenția ecusonul de pe sacoul fetelor. Apartinea uneia dintre școlile private din oraș. Discutase cu Sal despre înscrierea lui Jessie la o școală particulară. Era un copil isteț și își puneau mari speranțe în ea. Cu siguranță, va merge la facultate. Poate chiar la una dintre cele renumite. Privindu-le acum pe fetele care se hlizeau prostește, nu mai era sigur de școala privată.

Trenul opri în stație. În luminile de pe peron observă că ninge tot mai tare, cu fulgi greoi care se depuneau alene pe acoperișurile caselor. Urcă o femeie înfășurată într-o haină lungă, care găsi un loc liber ceva mai în spatele vagonului. Joe pândea scaunul pentru Jessie și s-a simțit brusc cuprins de un val irațional de antipatie. Avea părul cărunt, un machiaj discret, iar haina bine croită îi ajungea aproape de pământ. În ciuda vârstei – avea cam șaptezeci de ani – păstra o eleganță aparte. Joe își închipuia că nu duce lipsă de bani și se întreba de ce n-o fi chemat un taxi, în loc să se înghesuie în metrou cu restul pasagerilor.

La următoarea stație, vagonul se umplu cu un grup de inși la cravată și costum și cu serviete în mâini. Vorbeau în gura mare despre o conferință de vânzări. La starea în care era, Joe îi ura și pe ei – prea erau ostentativi și gălăgioși. Genul de indivizi cărora le place să iasă în evidență.

În fiecare stație, un alt val de oameni. Doar că acum era strivit lângă Jessie într-un colț, lângă ușă, și nu mai vedea mare lucru. Doar spatele unui grăsan îmbrăcat într-un tricou Newcastle United. Fără haină. Un *Georgel*¹ din ăla dur.

Luminile trenului pâlpâiră și, timp de câteva clipe, se făcu întuneric beznă. Ceva mai încolo, o tânără țipă. Luminile se aprinseră și trenul opri în stație.

Partington – încă puțin și ajungeau la capăt de linie. Stratul de zăpadă ajunsese deja la vreo trei centimetri. Joe spera că Sal ajunsese deja acasă, pornise centrala și pusese de ceai. Spusese ceva despre cumpărarea unui brad. El era foarte mulțumit și cu unul artificial – maică-sa nu se sinchisise niciodată să ia

¹ Geordie – poreclă atribuită locuitorilor din nord-estul Angliei, dar și dialectului englez vorbit de aceștia; o regiune bogată în mine de cărbune, unde foarte mulți locuitori poartă numele „George”, iar „Geordie” este un diminutiv al acestuia. Recent, termenul „Geordie” descrie și un supporter al echipei de fotbal Newcastle United. (n. trad.)

un brad adevărat – dar Sal dădea în mintea copiilor de Crăciun, trepidând toată de pregătiri și entuziasm. Joe își imagina că o să intre în casă și o să-l copleșească mirosul de brad și de mâncare. Se întreba, din nou, de ce o fi simțind cândva că acest mariaj – familia lui – nu prea-i ajunge.

Hotări să continue drumul cu un taxi de la stația Mardle. Sal se oferise să-i ia cu mașina, dar nu voia s-o lase să conducă pe o așa ninsoare. Va da o avere pe taxi, dar merita. Ușile trenului erau încă deschise și surprinse în geam reflecția pasagerilor din spate, cărora vântul le prinsese câțiva fulgi în păr. Se îmbrăcase elegant pentru concertul de la catedrală, iar Jessie purta doar un palton peste uniformă. Își puse brațul peste umerii ei, sperând s-o încălzească. Difuzorul bâzâi și se auzi vocea vatmanului: „Scuze, oameni buni! Avem o defecțiune pe linie. N-o fi nins de-ajuns.”

Pasagerii chicotiră amuzați, prea entuziasmați de spiritul sărbătorilor ca să se mai nerveze.

– E capăt de linie, oameni buni. Va veni curând un autobuz care să vă ducă mai departe, vă arată un coleg unde e stația.

Tot trenul oftă resemnat. Pasagerii se îngrămădiră spre uși, văitându-se de vreme, dar încântați, oarecum, de situație. Aveau ce povesti în seara aceea la bere, în tavernă. Ashworth o ținu pe Jessie pe loc, să coboare înainte bețivii și ciudații. Ajunși pe peron, își pipăi mobilul în buzunar, să sune după taxi. Mai aveau doar o stație până la Mardle. Nu era mare lucru și se gândi iar că nu avea de ce s-o cheme pe Sal. O înfășură pe Jessie sub haină, lipind-o strâns de el, și căută numărul taxiului.

Ceilalți pasageri porniră în urma unui tip de la metrou, îmbrăcat cu o vestă verde și se depărtau deja, acoperiți de rafalele de zăpadă. Luminile din tren erau încă aprinse, dar ceva mai slabe. Nici urmă de mecanic de tren. Jessie îl înghionti în coaste:

– la uite! Doamna nu s-a mișcat de pe scaun!

– Vezi-ți de treabă!

Joe ținea telefonul la ureche. Suna.

– A adormit. O fi băut prea mult la prânz.

S-a uitat mai bine și a observat că Jessie se referea la doamna în vârstă cu haina până-n pământ. Voia s-o liniștească, spunându-i că trenul nu va pleca fără să fie verificate toate vagoanele, când Jessie se desprinse deodată de sub

haina lui și o zbughi înapoi, prin ușile încă deschise. O zgâlțâi ușor pe femeie. Întotdeauna fusese un copil bun și Joe era tare mândru de ea, dar câteodată își dorea să nu-și mai bage nasul peste tot. Compania de taxi îi răspunse la telefon, în același timp în care Jessie urlă îngrozită.

Capitolul 2

Pe strada Portului exista o singură casă, restul clădirilor adăposteau prăvălii. Casa era înaltă și cenușie, înnegrită de praful de cărbune care întinase și plaja îngustă aflată de cealaltă parte a portului. Trei etaje, un demisol și un pod. Impunător, ce-i drept. Deasupra ușii era sculptată o dată: 1885. La geamul de la demisol se zărea lumină. Înăuntru, o femeie strângea rufe de pe un grătar suspendat deasupra sobei. Le împăturea cu mișcări îndemănatică, apucând de colțuri și întinzându-le conștiincios, înainte de a le așeza în straturi pe masă. Deasupra erau luminate și alte încăperi, dar nu-ți puteai da seama din stradă cine le sunt locatarii.

Lângă casă se afla curtea lui Malcolm Kerr, separată de stradă de un gard metalic ruginit, împodobit cu niște țepușe feroce, ale cărui porți erau încuiate cu un lanț masiv, de care atârna un lacăt uriaș. Vreo două bărci obosite, bucăți de motor, niște forme umflate acoperite cu prelată – curtea părea un cimitir de vechituri. Vara, Malcolm organiza excursii de observare a păsărilor de mare pe insula Coquet; iarna, când barca *Lucy-May* nu atrăgea prea mulți turiști, se retrăgea în curte pentru a lucra la bărcile vecinilor. Zăpada atenuase conturul obiectelor din curte, dându-le parcă o umbră de mister, greu de distins. Într-un colț era un șopron, construit din tablă ondulată și lemn. Malcolm lucra adesea aici până târziu în noapte, în compania cutiilor de bere. În seara asta, însă, era întuneric și tăcut, iar în curte nicio urmă de pași.

Lângă curtea lui Malcolm se afla un depozit, unde era staționată barca de salvare; afară, spre țărm, era parcată instalația de tracțiune, care ducea barca la apă în cazuri de urgență sau pentru exerciții.

Urmau cherhanalele din Mardle: tot timpul aglomerate, zgomotoase, animate de muzica de la televizoarele fixate în pereți și de hohotele de râs ale

mușteriiilor. În timpul zilei, vindeau pește proaspăt, majoritatea de prin partea locului, fie la bucată, fie en-gros, într-o clădire lungă și joasă din spate. Seara, se transforma în cantină, cu câteva mese așezate în lateral. În spatele friteuzelor, două femei îmbrăcate în alb aveau obrajii rumeni de căldură, în ciuda fulgilor de zăpadă care-apucau să se strecoare printre uși. Coada de clienți se întindea până-n stradă. Toți localnici. Mardle nu era un loc pentru turism, nici măcar vara. În afară de cherhanale nu mai era nimic interesant, poate doar portul, înconjurat de un zid. Bărcile deveniseră o umbră, ascunse în rafalele de omăt.

Pe cealaltă parte a străzii se afla taverna Coble și zăpada se întărise deja sub pașii localnicilor care băteau cărare între cherhana și local. Afară, vreo doi fumători pățimași sprijineau un zid, în căutare de adăpost de vremea rea.

Lângă tavernă se ivea clădirea joasă și turtită a administrației portuare. Dincolo de ea se întindea un teren viran, folosit pe post de parcare, și, mai încolo, chiar în fața casei impunătoare cu subsol puternic luminat, se înălța Biserica Sf. Bartolomeu. Construită în stil gotic victorian, inițial pentru pescarii și minerii din zonă, în prezent era frecventată doar de o mână de cucoane în vârstă.

La capătul străzii sclipea, precum un far sau o lună pătrată, indicatorul galben cu M-ul negru specific stațiilor de metrou. Era capăt de linie. Peronul era plin de oameni care așteptau trenul pentru petrecerea de vineri seara din oraș, doar că nu apărea niciunul. Asta e strada Portului.